

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Cridats i enviats

Tots nosaltres, tota la creació, som fruit d'una crida, la crida de Déu a existir, una crida d'amor a la vida. Així llegim en el llibre del Gènesi que: «Al principi Déu digué: "Que existeixi la llum". I la llum va existir» (Gn 1,3). I després, com a culminació de la creació: «Déu digué: "Fem l'home a imatge nostra, semblant a nosaltres, i que sotmeti els peixos del mar, els ocells del cel, el bestiar, i tota la terra"... Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, home i dona els creà» (Gn 1,26-27).

Però la crida de Déu va sempre unida a una missió, a la realització d'un projecte que és també d'amor, una missió que va acompanyada de la seva benedicció: «Déu els beneí dient-los: "Si-gueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la; sotmeteu els peixos del mar, els ocells del cel i totes les bestioles que s'arrosseguen per terra"» (Gn 1,28).

Per això avui, en aquest quart Diumenge de Pasqua, diumenge del Bon Pastor, dia que l'Església celebra «Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions» podríem dir que és el dia de la crida de Déu a tota la creació, i especialment als homes per a dur a terme una missió en aquesta vida. La crida a les diverses «vocacions» o missions a dur a terme a la terra.

La pregunta que ens hauríem de fer avui és: soc realment conscient de la crida que Déu m'ha fet? Soc conscient que he rebut una missió que només jo puc dur a terme?

La Jornada d'avui vol fer-nos conscients d'aquesta realitat que ha de donar sentit a la nostra vida: soc fruit d'una crida d'amor. I després

d'aquesta primera pregunta en ve una altra que hauria de ser: «Què vols tu de mi, Senyor?». Déu ens crida a participar de l'obra de la seva creació amb la nostra resposta, amb la nostra pobre vida, però que té un sentit únic per a la glòria de Déu i el bé dels nostres germans.

Per això, més enllà de les nostres pors, dels nostres gustos i capricis hi ha el projecte que Déu té pensat per a mi, el seu somni per a mi, que coincideix amb la meua felicitat perquè ell m'estima. I per això, sigui quin sigui el camí que el Senyor ens proposa, la nostra resposta ha de ser també d'amor i de confiança.

El lema de la Jornada d'aquest any: «FACI'S LA VOSTRA VOLUNTAT» ens situa en aquesta confiança a exemple de Maria, la Mare de Déu, que va acceptar amb generositat els plans de Déu, la seva voluntat d'amor.

I el lema té una segona part: «Tots deixebles, tots missioners» que concreta aquest disseny de Déu sigui quin sigui el camí de la vocació al que hem estat cridats, ja sigui el matrimoni, el sacerdoci o la vida consagrada o religiosa, tots participem de la condició de deixebles i de missioners, perquè en qualsevol cas la vida no és per a nosaltres, és per a Ell i per als altres.

ACTUALITAT

Mn. Gaietà Clausellas i Ballvé serà beatificat properament

El dissabte 13 d'abril el papa Francesc ha signat el decret reconeixent el martiri de Mn. Gaietà Clausellas i Ballvé, prevere de Sabadell i del Sr. Antoni Tort i Reixachs, laic i pare de família.

Mn. Gaietà Clausellas i Ballvé (Sabadell, 29 d'agost de 1863 - 14 d'agost de 1936) va ser un eclesiàstic català. Va fer el primer ensenyament als Escolapis de Sabadell i als 14 anys ingressà al Seminari Conciliar de Barcelona. Ordenat sacerdot el 1886, fou destinat primer a Olesa de Montserrat i després a Vilanova i la Geltrú, abans de ser nomenat vicari de Sant

Fèlix de Sabadell, càrrec que ocupà des del 1898 fins a la mort de Fèlix Sardà i Salvany, el 1916, el qual substituï com a capellà de l'Asil de les Germanetes dels Ancians Desemparats. Mossèn Gaietà, que era conegut com el «pare dels pobres», fou assassinat d'un tret al cap, un vespre d'agost de 1936, pels volts de Sant Julià d'Altura.

El bisbe Salvador, així que ha estat coneixedor de la notícia, ha expressat el seu agraïment al Sant Pare pel reconeixement d'aquest prevere tan estimat pels sabadellencs, un veritable model de santedat en l'entrega i

servei als més senzills, als pobres i als malalts. Un sacerdot, un home de Déu, que visqué la seva consagració amb radicalitat fins a donar la vida, un home senzill, auster i entregat, que no es reservà res per a ell mateix sinó que sempre estava al servei dels altres.

La seva tomba, a l'entrada de l'església de Sant Fèlix, ha estat un lloc de pregària que convoca molts devots que imploren la seva intercessió i ajut. Mons. Cristau també demana la seva intercessió i ajut per la ciutat de Sabadell i per tota la diòcesi, i especialment pels preveres i diaques, així

com pels seminaristes i les vocacions sacerdotals.

Més endavant es donaran els detalls sobre la celebració de beatificació, que serà conjunta amb el Sr. Antoni Tort.

ENTREVISTA

Humanització,
ciència i evangeli

IVÁN PÉREZ

Enguany es compleixen 25 anys de la canonització de sant Benito Menni, un home amb una extraordinària passió per la vida i pel servei als altres. «El seu carisma és el de l'hospitalitat: va ser una persona compromesa amb la realitat del seu moment que va viure apassionadament el seu amor a Déu i la seva entrega a les persones més vulnerables», assegura Iván Pérez, coordinador d'Atenció Espiritual i Religiosa de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor. «Humanització, ciència i evangeli són aspectes indissociables en la vida de Benito Menni», afegeix.

Què destacaries del testimoni de Benito Menni?

El seu coratge, la seva perseverança i la seva confiança incondicional en Déu davant de totes les grans dificultats que va haver de fer front al llarg de la seva vida. Benito Menni és un testimoni que té una validesa universal per la seva fe compromesa i solidària. Enmig de temps molt convulsos i difícils, va ser pioner en l'atenció psiquiàtrica amb la promoció de la primera xarxa de centres d'assistència a la salut mental.

Amb quin objectiu funda la congregació?

Benito Menni, a més de restaurar l'orde de Sant Joan de Déu a Espanya, Portugal i Mèxic, va fundar aquesta congregació femenina per donar resposta a la situació d'abandonament que les dones amb malaltia mental vivien a finals del s. XIX. Actualment, Germanes Hospitalàries gestiona més de 350 centres i dispositius a tot el món, repartits per Àfrica, Àsia, Llatinoamèrica i Europa.

Què va representar la seva canonització?

Per a les Germanes Hospitalàries, la seva santedat és un horitzó de referència. La vida de Benito Menni ens recorda el que el papa Francesc ens diu, que la santedat no és una meta inassolible, sinó que s'abraça i es pot viure en el nostre camí de cada dia, en els afanys de la vida concreta. Només cal deixar-se transfigurar per la força de l'amor de Déu.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Tornar al Parenostre

Llegint un llibre de pregàries per a infants, només passar la pàgina del títol, em trobo amb la dedicatòria. Diu l'autor: «Per a la meua mare, que em va ensenyar el Parenostre». En el recordatori del traspàs d'una difunta llegim: «Estem molt agraïts a la nostra mare perquè... i perquè ens va ensenyar a resar el Parenostre». «Vosaltres, pregueu així: Pare nostre...» (Mt 6,9-13). Molts de vosaltres, lectors, i jo també, som d'aquesta colla que aprenem a dir a Déu Pare de llavis de la mare o del pare. Sabem la vivència que s'amaga darrera d'aquells moments i d'aquestes paraules i la tendresa.

La família és el primer lloc de socialització que té l'ésser humà. Hi aprenem a relacionar-nos amb els altres i, alhora, a prendre consciència de qui som. També és on s'inicia el nostre procés educatiu. Els pares, que són els educadors fonamentals dels fills, no ensenyen només destreses o habilitats; ensenyen, sobretot, un estil concret de viure, d'interpretar i afrontar la vida. Els fills al seu costat fan un aprenentatge per a la vida. És sabut, també, que els aprenentatges primers són punts especialment importants de construcció de la realitat du-

rant tota la vida. Per això hi ha coses que s'han d'aprendre a casa, perquè formen part del mestratge que correspon als pares. No convé delegar-les en altres marcs educatius. És el cas, de manera destacada, per als cristians, del desvetllament de l'experiència religiosa: conèixer Déu Pare i aprendre a relacionar-s'hi.

És bo que els pares i les mares cristians ofereixin als seus fills aquesta possibilitat: aprendre el Parenostre dels seus llavis. Cal fer l'espai per ensenyar-lo i després acompanyar el procés que el converteixi en pregària habitual: al matí abans d'anar a l'escola, a la nit abans d'anar a dormir, quan preguem en família, a la celebració de l'eucaristia... Els anys passaran. Els infants esdevindran adults. Alguns seguiran creixent en la fe, vetllaran el seu aprofundiment, la vivència i la celebració. Altres, per múltiples causes, refredaran la seva experiència o potser fins i tot l'abandonaran. En el record de tots, però, quedarà el testimoni de la fe de la mare, del pare o d'ambdós, la tendresa de les seves paraules, la seva convicció i confiança en Déu. Només Ell sabrà quantes vegades, d'una o altra manera, uns i altres han tornat al Parenostre.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La alegría de ser pueblo de Dios

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El Evangelio nos habla de la alegría de Dios. «La Buena Noticia es la alegría de un Padre que no quiere que se pierda ninguno de sus pequeñitos». De ahí «brota la alegría en el Buen Pastor que encuentra la oveja perdida y la reintegra a su rebaño».

Estas afirmaciones las leemos en la exhortación apostólica del papa Francisco, *Evangelii Gaudium*, sobre el anuncio del evangelio en el mundo actual.

En el texto, más adelante, se nos habla de otra alegría, una nuestra, la del gusto espiritual de ser pueblo de Dios.

La «mirada de Jesús se amplía y se dirige llena de cariño y de ardor hacia todo su pueblo». Jesús es cercano y disponible, mira con una profunda atención amorosa, come y bebe

con pecadores, [...] él se entrega hasta la cruz.

Nosotros, cautivados por él, deseamos estar cerca de los demás: escuchar, colaborar, compartir inquietudes, alegrarnos en sus alegrías y dolernos en sus penas.

Con dulzura y respeto (cf. 1Pe 3,16), demos razón de nuestra esperanza y de nuestro deseo de paz universal. Respondamos al mal con el bien (cf. Rm 12,21).

María, Madre de la alegría, que nos cuida y guía, nos ayude a ser pueblo de Dios que vive según el gran proyecto de amor del Padre. Ella nos enseña a ser, en medio de la humanidad, fermento y anuncio de Dios ¡Que se extienda a todos la alegría de ser pueblo de Dios!

Lectures
de la missa
diària
i santoral

22. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ac 11,1-18 / Sl 41 / Jn 10,1-10]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa; santa Senorina, vg.

23. ■ Dimarts [Ap 12,10-12a / Sl 33 / Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456). Sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i mr.; beat Gil d'Assís, rel. franciscà; beata Elena d'Udine, rel. agustina; beata Teresa-Maria de la Creu, vg. carmelitana.

24. □ Dimecres [Ac 12,24-13,5 / Sl 66 / Jn 12,44-50]. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622). Sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà). Conversió de sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria-Eufràsia Pelletier, rel. fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni, prev. fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes.

25. ■ Dijous [1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau. Sant Aní, bisbe; santa Calixta, mr.

26. □ Divendres [1Co 2,1-10 / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i dr. de l'Església, venerat a Lleó. Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe; sant Rafael Arnauz Baron, trapenc.

27. □ Dissabte [Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada, 1881 - entronitzada, 1947). Sant Torribí de Mogrovejo, bisbe; santa Zita, vg., de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, prevs. de Barbastre.

28. □ † Diumenge vinent, diumenge V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Ac 9,26-31 / Sl 21 / Jn 3,18-24 / Jn 15,1-8]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. Marista i mr. a Oceania. Sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; santa Valèria, mare de família, mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

DIUMENGE IV DE PASQUA

Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,8-12)

En aquells dies, Pere, inspirat per l'Esperit Sant, digué: «Magistrats i notables del poble, si avui ens demaneu compte d'això que hem fet en bé d'un invàlid, i voleu saber qui l'ha posat bo, sapigueu, vosaltres i tot el poble d'Israel, que aquest home el teniu a davant vostre pel poder del nom de Jesucrist, el Natzarè.

Vosaltres el vau clavar a la creu, però Déu el va ressuscitar d'entre els morts. Ell és "la pedra que vosaltres, els constructors, havíeu rebutjat, i ara corona l'edifici". La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos».

Salm responsorial (117)

R. La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici.

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo! / Perdura eternament el seu amor. / Més val emparar-se en el Senyor, / que posar confiança en els homes. / Més val emparar-se en el Senyor, / que fiar-se dels poderosos. R.

Gràcies, perquè vós m'heu escoltat / i heu vingut a salvar-me. / La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / Vós sou el meu Déu, us dono gràcies, / us exalço, Déu meu! / Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo! / Perdura eternament el seu amor. R.

Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,1-2)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que, quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 10,11-18)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Jo soc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les seves ovelles. El qui no és pastor, sinó que treballa només a jornal, quan veu venir el llop, fuig i abandona les ovelles, perquè no són seves. És que ell només treballa pel jornal, i tant se li'n dona de les ovelles. Llavors el llop les destrossa o les dispersa. Jo soc el bon pastor. Tal com el Pare em coneix i jo conec el Pare, jo reconec les meves ovelles, i elles em reconeixen a mi, i dono la vida per elles.

Encara tinc altres ovelles, que no són d'aquest ramat. També les he de conduir jo, i faran cas de la meua veu. Llavors hi haurà un sol ramat amb un sol pastor. El Pare m'estima perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren. Soc jo qui la dono lliurement. Tinc poder de donar-la i de recobrar-la. Aquesta és la missió que he rebut del Pare».

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 4,8-12)

En aquellos días, lleno del Espíritu Santo, Pedro dijo: «Jefes del pueblo y ancianos: Porque le hemos hecho un favor a un enfermo, nos interrogáis hoy para averiguar qué poder ha curado a ese hombre; quede bien claro a todos vosotros y a todo Israel que ha sido el Nombre de Jesucristo el Nazareno, a quien vosotros crucificasteis y a quien Dios resucitó de entre los muertos; por este Nombre, se presenta este sano ante vosotros. Él es "la piedra que desechasteis vosotros, los arquitectos, y que se ha convertido en piedra angular"; no hay salvación en ningún otro pues bajo el cielo no se ha dado a los hombres otro nombre por el que debamos salvarnos».

Salmo responsorial (117)

R. La piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular.

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Mejor es refugiarse en el Señor / que fiarse de los hombres. / mejor es refugiarse en el Señor / que fiarse de los jefes. R.

Te doy gracias porque me escuchaste / y fuiste mi salvación. / La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor. / Tú eres mi Dios, te doy gracias; / Dios mío, yo te ensalzo. / Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,1-2)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no lo conoció a él. Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es.

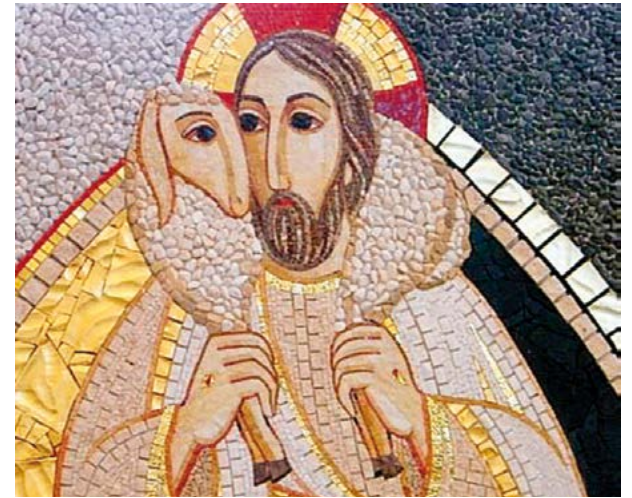
✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 10,11-18)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Yo soy el Buen Pastor. El buen pastor da su vida por las ovejas; el asalariado, que no es pastor ni dueño de las ovejas, ve venir al lobo, abandona las ovejas y huye; y el lobo las roba y las dispersa; y es que a un asalariado no le importan las ovejas.

Yo soy el Buen Pastor, que conozco a las mías, y las mías me conocen, igual que el Padre me conoce, y yo conozco al Padre; yo doy mi vida por las ovejas. Tengo, además, otras ovejas que no son de este redil; también a esas las tengo que traer, y escucharán mi voz, y habrá un solo rebaño y un solo Pastor. Por esto me ama el Padre, porque yo entrego mi vida para poder recuperarla. Nadie me la quita, sino que yo la entrego libremente. Tengo poder para entregarla y tengo poder para recuperarla: este mandato he recibido de mi Padre».

COMENTARI

Jesús, el bon pastor, no ens abandona

**El Bon Pastor (2011), de Marko Ivan Rupnik.
Església Madonna della Via, Caltagirone (Itàlia)**

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Avui, aquesta imatge del pastor i de les ovelles, ens resulta bucòlica i bonica, però una mica llunyana. Amb tot, és molt expressiva i real: el bon pastor coneix i estima les seves ovelles, les cuida i defensa de possibles agressors. Gasta el temps amb elles, i podríem dir que hi va gastant la seva vida.

No és estrany que en temps de Jesús fos una imatge ben coneguda i exemplar per a la gent amb qui es relacionava. Els profetes i els salms ja feien servir aquesta important imatge per expressar la relació de Déu amb el seu poble escollit.

Jesús mateix, ja havia explicat la paràbola del Bon Pastor on remarcava que Ell era la porta del corral de les ovelles; cal passar per Ell per entrar al corral de les ovelles.

Les ovelles escolten la seva veu; Ell les crida pel seu nom «camina al seu costat, i elles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu»... «podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges», seran lliures.

Crist ressuscitat ens coneix i ens estima personalment. Té una relació íntima i profunda amb cada un de nosaltres. Ens busca si estem perduts, ens acompanya i ens escolta.

Aquesta vivència que hem de tenir de Jesús, com a Bon Pastor, ha de marcar la nostra comunió personal amb Ell. És bo explicar-li què ens passa, i què vivim, i demanar-li que ens ajudi; és una manifestació de confiança, el Senyor ja ho sap.

Però ens cal anar més enllà; cal que li donem gràcies per tot allò que constantment rebem d'Ell, que ens ajuda i ens alegra. I és necessari, com a bons membres del seu ramat, la seva comunitat (la seva Església), que escoltem la seva veu, que constantment es deixa sentir per l'Evangelí, pels pastors, mestres i altres membres de la comunitat, i pels mateixos fets de la vida.

Tant de bo que procurem dir sovint: «Senyor parlem, que el vostre servent us escolta». Ajudeu-me a respondre amb generositat i alegria, a les vostres crides. Sant Agustí deia: «Senyor, feu de mi el que vulgueu perquè sé que m'estimeu.»

Jesucrist, el nostre Bon Pastor, ens vol fer participar en la seva gran missió. Preguem pels pastors de les nostres comunitats cristianes, i preguntem-nos davant de Déu: «Senyor, què vols de mi?».

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 22 d'abril, a les 18 h. Confirmacions a UIC-Hospital General de Sant Cugat del Vallès.

Dimarts 23 i dimecres 24 d'abril, a les 17.30 h. Confirmacions del Col·legi El Pinar a la Catedral.

Divendres 26 d'abril, a les 11 h. Missa amb l'escola Mare de Déu de Montserrat de Rubí a la parròquia de Sant Pere de Rubí. / **A les 19 h,** ordenació diaconal de Francesc Flotats, Richard Orosco i Josep Paniello a la Catedral.

Dissabte 27 d'abril, a les 11 h. Benedicció del monòlit en honor del beat Dr. Josep Guardiet al Pi Bessó de Sant Cugat del Vallès. / **A les 20 h,** confirmacions a la parròquia de Santa Maria de Cardedeu.

Diumenge 28 d'abril, a partir de les 12.15 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Esteve de Castellar del Vallès. / **A les 17 h,** baptismes de Casa Guadalupe a la Catedral.

Notícies

Les Filles de la Caritat renoven els vots. Cada any amb motiu de la festa de l'Anunciació totes les Filles de Caritat, presents a un centenar de països del món, renoven els seus vots de compromís religiosos. Enguany ho van

fer el dia 8 d'abril, festa traslladada de l'Anunciació (25 de març) per coincidir amb la Setmana Santa. A Terrassa va presidir la celebració el bisbe Salvador, amb l'assistència de la comunitat, preveres, diaques i responsables de la Fundació Busquets.

Jornada esportiva de les escoles de la diòcesi. El divendres 12 d'abril, el pavelló de La Garriga va acollir la jornada esportiva anual dels alumnes de les escoles de la Fundació Escola i Vida de la diòcesi. Són centres de La Garriga, Sabadell, Terrassa i Rubí. Després d'una petita reflexió inicial i la pregària, va tenir lloc la competició. Aquestes trobades fomenten la convivència i el coneixement entre alumnes de centres que comparteixen els mateixos ideals i identitat.

Aplec diocesà de Malalts. El dissabte 13 abril, al matí, va tenir lloc al santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut el 16è Romiatge de Malalts orga-

nitzat per la Delegació episcopal de Pastoral de la Salut. Hi van participar un centenar de persones. En acabar la celebració es va exposar el Santíssim i es va beneir els presents. Finalment, es passà a venerar la imatge de la Mare de Déu de la Salut mentre es feia la visita espiritual. El bisbe Salvador va demanar la intercessió de la Mare de Déu implorant el do de la pluja per les nostres terres.

Confirmacions. El dissabte 13 d'abril, el bisbe Salvador va confirmar 24

persones entre joves i adults a Sentmenat, dos d'ells varen rebre els tres sacraments de la iniciació cristiana. Eren de la mateixa parròquia i del col·legi Cor Immaculat de Maria, i de Polinyà. L'endemà, a Santa Coloma de Marata, el bisbe Salvador va confirmar 8 joves de la parròquia i d'altres. Al vespre, el senyor bisbe confirmà 6 adults i joves a l'església de l'Assumpció de Valldoreix, un d'ells, un matrimoni acceptat darrerament a la comunió plena de l'Església.

A més a més...

Curset de Cristiandat. Del 2 al 5 de maig a Tiana. Per a més informació: eulaliagambus@gmail.com

XVIII Aplec Pasqual. Un any més, les parròquies de l'Arxipresbiterat de Sabadell Centre i Sud, celebra l'Aplec Pasqual, la 18a edició, el diumenge 21 d'abril a partir de les 17.30 h. La trobada tindrà lloc a la parròquia de la Mare de Déu de Gràcia de Sabadell.

Fe d'errates. El passat cap de setmana s'anuncià la Trobada diocesana de Pastoral Obrera el dissabte 20 d'abril a les 19.30 h, i la trobada va ser a les 9.30 h a la Catedral. Disculpin l'error.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Llamados y enviados

Todos nosotros, toda la creación entera, desde el principio, somos fruto de una llamada, la llamada de Dios a existir, una llamada de amor a la vida. Así leemos en el libro del Génesis que: «Al principio Dios dijo: "Que exista la luz". Y la luz existió» (Gn 1,3). Y después, como culminación de la creación: «Dios dijo: "Hagamos al hombre a nuestra imagen, a nuestra semejanza, y que someta los peces del mar, los pájaros del cielo, el ganado, y toda la tierra...". Dios creó al hombre a su imagen, lo creó a imagen de Dios, hombre y mujer los creó» (Gn 1,26-27).

Pero la llamada de Dios va siempre unida a una misión, a la realización de un proyecto que es también de amor, una misión que va acompañada de su bendición: «Dios los bendijo diciéndoles: "Sed fecundos y multiplicaos, llenad la tierra y dominadla; someted los peces del mar,

los pájaros del cielo y todos los animales que se arrastran por el suelo"» (Gn 1,28).

Por eso hoy, en este cuarto Domingo de Pascua, domingo del Buen Pastor y día en que la Iglesia celebra la «Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones», podríamos decir que es el día de la llamada de Dios a toda la creación y especialmente a los hombres creados para llevar a cabo una misión en esta vida. La llamada a las diversas «vocaciones» o misiones a realizar en la tierra.

La pregunta que deberíamos hacernos hoy es: ¿soy realmente consciente de la llamada que Dios me ha hecho? ¿Soy consciente de que tengo una misión que solo yo puedo llevar a cabo?

Esta Jornada quiere hacernos conscientes de esta realidad que debe dar sentido a nuestra

vida. Porque después de esta primera pregunta viene otra: «¿Qué quieres tú de mí, Señor?». Dios nos llama a participar de la obra de su creación, con nuestra respuesta, con nuestra pobre vida, pero que tiene un sentido único para la gloria de Dios y el bien de nuestros hermanos.

Por eso, más allá de nuestros miedos, de nuestros gustos y caprichos, está el proyecto que Dios tiene pensado para mí, su sueño para mí, que coincide con mi felicidad, porque él me ama. Por eso, sea cual sea el camino por el que el Señor nos conduce, nuestra respuesta tiene que ser siempre de amor y confianza.

El lema de la Jornada de este año: «HÁGASE TU VOLUNTAD» nos sitúa en esta confianza a ejemplo de María, la Virgen, que aceptó con generosidad los planes de Dios, su voluntad de amor.

Y este lema tiene una segunda parte: «Todos discípulos, todos misioneros» que concreta el designio de Dios, sea cual sea el camino de la vocación al que hemos sido llamados, ya sea el matrimonio, el sacerdocio o la vida consagrada o religiosa, todos participamos de la condición de discípulos y de misioneros, porque en cualquier caso la vida no es para nosotros, la vida es para Él y para los demás.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

